

UZASADNIENIE WYROKU

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. wniósł przeciwko J. L. pozew o zapłatę kwoty 48.228,25 zł z odsetkami od kwoty 48.065,79 zł od dnia 17 stycznia 2015r. do dnia zapłaty. Wskazał, że pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. (...) S.K.A. we W. umowę pożyczki w dniu 13 maja 2014r. Ponieważ pozwany nie dokonywał spłaty pożyczki, pożyczkodawca wypowiedział mu tę umowę z dniem 11 października 2014r. i wezwał do zapłaty całości należności. Wierzytelność tą nabył powód na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Zobowiązanie strony pozwanej na dzień sporządzenia pozwu wynosiło: 48.228,25 zł, na co składa się: 15.000 zł jako zaległa część kapitału, 33.065,79 zł jako należności uboczne w postaci odsetek od kapitału, odsetek karnych z tytułu zwłoki w zapłacie poszczególnych rat, opłaty operacyjnej za usługę pożyczkodawcy w postaci czynności związanych z obsługą umowy pożyczki, której wysokość jest uzależniona od okresu jej trwania i wynika z ustaleń umownych, opisanych w Tabeli Opłat i Prowizji stanowiącej integralną część umowy pożyczki, kwota 162,46 zł tytułem płaty za monity kierowane do strony pozwanej.

Pozwany J. L. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu od powoda.

W uzupełnieniu sprzeciwu po przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Gryfinie pozwany podniósł, że pożyczkodawca wprowadził w błąd pozwanego poprzez wskazanie, że rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi zaledwie 141,58%, podczas gdy ze wstępnych wyliczeń pełnomocnika wynika, że odsetek ten jest znacznie wyższy. Gdyby pozwany zdawał sobie sprawę z rzeczywistego kosztu uzyskania pożyczki, nigdy by nie zawarł umowy na tak niekorzystnych warunkach. Takie postępowanie jest rażącym naruszeniem art.7 ust.1 pkt 3 ustawy o kredycie konsumenckim. Wobec tego pozwany złożył powodowi oświadczenie o uchyleniu się od oświadczenia woli polegającego na zawarciu umowy kredytowej nr (...), co powoduje, że umowa ta jest nieważna ex tunc. W związku z tym pozwany zobowiązany jest zwrócić wszystko, co uzyskał w związku z wadliwym zawarciem umowy. Nadto zarzucił, że ustalenie w umowie pożyczki nadmiernej opłaty dodatkowej powinno być traktowane jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (zakaz lichwy). Forma zastrzeżenia o którym mowa w §4 pkt 2 umowy pożyczki wprost wskazuje, że tak sformułowany zapis jest próbą omięcia przepisów o oprocentowaniu maksymalnym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. L. zawarł w dniu 13 maja 2014r. (...) Sp. z o.o. (...) S.K.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki nr (...), na mocy której pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 15.000 zł na okres od dnia 13 maja 2014r. do 13 listopada 2017r. włącznie, na warunkach określonych w umowie oraz Regulaminie pożyczek SMS Kredyt, który stanowi załącznik nr 1 do umowy. W §4 umowy w ustępie 1 wskazano, że rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 141,58%, zaś w ust.2 że całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę ustalona na dzień postawienia do dyspozycji całkowitej kwoty pożyczki wynosi 50.409,84 zł i składa się z: 1) całkowitej kwoty pożyczki 15.000 zł, całkowitego kosztu pożyczki, na który składają się: - odsetki naliczone za cały okres obowiązywania umowy które wynoszą 3453,48 zł, - opłata operacyjna naliczona za cały okres obowiązywania umowy, która wynosi 31.956,36 zł. W ust. 3 wskazano, że poza ww. kosztami pożyczkobiorca nie ponosi żadnych innych kosztów związanych z niniejszą umową, z wyjątkiem tych kosztów, które będą wynikiem nieterminowej spłaty pożyczki albo jej części oraz kosztów określonych w Tabeli Opłat i Prowizji znajdującej się w załączniku nr 2 do umowy, które będą związane z wykonaniem przez Pożyczkodawcę określonych wniosków Pożyczkobiorcy, za które przewidziane zostało pobranie opłaty. W §5 ust.1 umowy ustalono, że pozwany zwróci całkowitą kwotę do zapłaty w wysokości 50.409,84 zł w 42 ratach miesięcznych, płatnych w wysokości 1200 zł każda do dnia 13. każdego miesiąca, począwszy od 13 czerwca 2014r. W §6 ust.3 umowy ustalono, że za okres opóźnienia w spłacie pożyczki lub spłacie raty lub jej części Pożyczkodawca naliczać będzie odsetki umowne (odsetki karne) liczone od dnia zapłaty od wymagalnej kwoty należności głównej. Stopa odsetek równa jest czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP i na dzień zawarcia umowy wynosi 16% w skali roku. W ust.7 natomiast przewidziano możliwość podjęcia przez pożyczkobiorcę działań windykacyjnych poprzez wysłanie

pisemnych monitów, za które pożyczkobiorca pobiera stosowne opłaty w kwocie 15,20 zł za każdy monit. Dalej w ust. 10 wskazano, że w razie opóźnienia w zapłacie dwóch pełnych rat lub powstania zaległości przekraczających sumę dwóch pełnych rat, Pożyczkodawca ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Wypowiedzenie umowy może nastąpić po uprzednim pisemnym wezwaniu Pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Umowa ta została podpisana przez J. L. jako pożyczkobiorcę, zaś kwota 15.000 zł wypłacona w dniu 13 maja 2014r.

Dowód:

- umowa pożyczki k.18-24;

Z uwagi na brak spłaty rat pożyczki pismem z dnia 5 sierpnia 2014r. wezwano pozwanego do zapłaty zaległych należności w kwocie 2.409,61 zł w terminie do dnia 19 sierpnia 2014r., wskazując, że kwota 1206,65 zł stała się wymagalna w dniu 13 czerwca 2014r., zaś kwota 1206,96 zł w dniu 13 lipca 2014r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k.26;

- tabela z zaległymi ratami k.27;

Ponieważ pozwany nie zastosował się do wezwania i nie uregulował zaległych rat, pismem z dnia 4 września 2014r. pożyczkobiorca wypowiedział umowę pożyczki wskazując na istniejącą obecnie zaległość w wysokości 3.620,07 zł.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy k.28;

- tabela z zaległymi ratami k.29;

W piśmie z dnia 2 czerwca 2015r. J. L. działający przez pełnomocnika adwokata Ł. W. złożył oświadczenie o uchyleniu się do skutków prawnych oświadczenia woli złożonego w dniu 13 maja 2014r. , na podstawie którego pozwany zawarł umowę pożyczki z powodu działania pod wpływem błędu. Wskazano, że powodem złożenia tego oświadczenia jest wprowadzenie z błąd pożyczkobiorcy przez pożyczkodawcę co do rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania udzielonej pożyczki. Informacja o kosztach uzyskania kredytu zgodnie z art.7 ust.1 pkt 3 ustawy o kredycie konsumenckim jest obowiązkiem pożyczkodawcy trudniącym się profesjonalnie udzielaniem pożyczek. Wskaźnik ten został rażąco zaniżony, tym samym wprowadzając w błąd pozwanego i działając na jego szkodę. Błąd ten miał charakter istotny, ponieważ pozwany nie zawarłby ww. umowy, gdyby został prawidłowo poinformowany o rzeczywistych kosztach jakie będzie zmuszony ponieść w związku z zawartą umową. Oświadczenie to zostało wysłane do (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. i odebrane przez odbiorcę w dniu 8 czerwca 2015r.

Dowód:

- oświadczenie k.49;

- pełnomocnictwo k.48;

- dowód nadania listu poleconego k.49;

- potwierdzenie odbioru listu poleconego przez powoda k.71;

W dniu 30 maja 2014 roku (...) Sp. z o.o. (...) S.K.A. we W. zawarła z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym w G. umowę sekurytyzacji, na mocy której dokonano przelewu

wierzytelności przysługujących zbywcy na rzecz nabywcy, w tym min. wierzytelność w stosunku do J. L. w kwocie 50.501,96 zł na podstawie umowy nr (...).

Dowód:

- umowa sekurytyzacji z wyciągiem z załącznika k.54-59.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wobec treści sprzeciwu pozwanego okazało się zasadne jedynie w części.

Powód dochodził zapłaty kwoty 48.228,25 zł z odsetkami od kwoty 48.065,79 zł od dnia 17 stycznia 2015r. do dnia zapłaty z tytułu umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z (...) Sp. z o.o. (...) S.K.A. we W.. Umowa ta podlega reżimowi ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, , albowiem zgodnie z art.3 ust.2 tej ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki zawartej pomiędzy pożyczkodawcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek i konsumentem.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie zakwestionował faktu zawarcia takiej umowy pożyczki, jednakże w toku postępowania powołał się na okoliczność uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego w tej umowie pod wpływem błędu istotnego wywołanego przez pożyczkodawcę w piśmie z dnia 2 czerwca 2015r., które zdaniem strony pozwanej spowodowało, że umowa ta jest nieważna ex tunc. Wniósł zatem o oddalenie powództwa w całości.

Z uwagi na złożony zarzut uchylenia się przez pozwanego od skutków prawnych swego oświadczenia woli złożonego w umowie pożyczki z dnia 13 maja 2014r. sąd w pierwszej kolejności zobligowany był rozpoznać ten zarzut. Strona powodowa kwestionowała skuteczność złożonego oświadczenia woli pozwanego wskazując, że pozwany został prawidłowo poinformowany o całkowitych kosztach udzielenia pożyczki, które to koszty zostały wymienione w §4 ust.2 umowy.

Zgodnie z treścią art. 84 § 1 kodeksu cywilnego w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Zgodnie z treścią § 2 tego artykułu można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i ocenił sprawę rozsądnie, niełożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny). Aby zatem można było uznać, że doszło do skutecznego uchylenia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędy, koniecznym jest ustalenie, że błąd ten jest istotny, że dotyczy on treści czynności prawnej oraz że został wywołany przez stronę tej czynności.

W ocenie sądu przedstawiony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że oświadczenie pozwanego o uchyleniu się od skutków prawnych swego oświadczenia woli zawartego w umowie pożyczki z dnia 13 maja 2014r. nie wywołało zamierzonego skutku, a zatem nie spowodowało nieważności umowy pożyczki. Należy bowiem zwrócić uwagę, że pozwany w swym oświadczeniu z dnia 2 czerwca 2015r. wskazuje na wprowadzenie go w błąd co do rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania udzielonej mu pożyczki, albowiem pożyczkobiorca wskaźnik ten zaniżył, a nadto, że gdyby pozwany został prawidłowo poinformowany o rzeczywistych kosztach jakie będzie zmuszony ponieść w związku z zawartą umową, to nigdy nie zawarłby tej umowy. Sąd we własnym zakresie ustalił, że podana w umowie (...) faktycznie nie została wskazana prawidłowo, bowiem wartość ta przekracza rzeczywiście 300% (w umowie wskazano 141,58%), jednakże istotne jest, że informacja z §4 ust.1 umowy pożyczki w zakresie podania (...) nie była jedyną informacją dotyczącą całkowitego kosztu udzielonej pozwanemu pożyczki, albowiem w §4 ust.2 umowy pożyczki wskazano dokładnie kwoty składające się na całkowite koszty pożyczki wraz z podaniem, czego poszczególne kwoty dotyczą. Chybione jest zatem stanowisko prezentowane przez stronę pozwaną, że pozwany nie został poinformowany o rzeczywistych kosztach pożyczki, skoro szczegółowe koszty zostały przedstawione w §4

ust.2 umowy. W tej sytuacji podanie przez pożyczkobiorcę zaniżonej rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania nie mogło wywołać u pozwanego błędu istotnego co do faktycznych kosztów pożyczki, bowiem koszty te były pozwanemu przedstawione kwotowo w §4 ust.2 umowy. Podanie niższej niż faktyczna (...) nie mogło zatem wywołać u pozwanego przeświadczenia, że koszt udzielenia pożyczki będzie niższy, niż wskazany w §4 ust.2, bowiem to właśnie w tym ustępie ustalono dokładnie poszczególne składniki tych kosztów. Rację ma pozwany, że wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania jest obowiązkiem kredytodawcy (pożyczkodawcy) zgodnie z treścią art.7 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim jeszcze przed zawarciem umowy pożyczki, dodatkowo na podstawie art.30 ust.1 pkt 7 tej ustawy umowa o kredyt konsumencki powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia. Zdaniem sądu podanie nieprawidłowej wartości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania przy spełnieniu drugiego warunku z art.30 ust.1 pkt 7 ww. ustawy nie decyduje o nieważności zawartej umowy, albowiem pożyczkodawca poinformował pożyczkobiorcę o wysokości kosztów całkowitych pożyczki, a w tej sytuacji błąd wywołany nieprawidłowym wskazaniem (...) pożyczki nie może być oceniony jako błąd istotny. Lakoniczne sformułowanie oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli pozwanego przy braku jakichkolwiek innych dowodów mogących wyjaśnić zaistniałą sytuację spowodował, że brak było w sprawie danych świadczących o tym, że pozwany nie zrozumiał treści §4 ust.1 i 2 umowy, czy że poprzez wskazanie (...) na poziomie 141,58% inaczej zinterpretował treść ust.2 §4. Strona pozwana początkowo wniosła o przesłuchanie pozwanego w charakterze strony, jednakże dowód ten na ostatniej rozprawie cofnęła, zatem sąd nie dysponował wiedzą co do procesu myślowego pozwanego w zakresie kosztów udzielonej mu pożyczki. Ponieważ jednak koszty te zostały ustalone w umowie wprost kwotowo, brak jest podstaw do twierdzenia, że wskazanie nieprawidłowej, zaniżonej wartości (...) wprowadziło pozwanego w błąd co do faktycznych kosztów udzielenia pożyczki i że gdyby pozwany znał prawdziwe koszty, nie zawarłby umowy tego rodzaju. Z tego powodu zdaniem sądu oświadczenie pełnomocnika pozwanego (prawidłowo umocowanego do złożenia oświadczenia o charakterze materialnoprawnym) z dnia 2 czerwca 2015r. nie wywołało skutku w postaci uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli J. L. w zakresie umowy pożyczki z dnia 13 maja 2014r. Co za tym idzie, skoro umowa pożyczki jest ważna, a zobowiązanie z niej wynikające nadal istnieje, zadaniem sądu było ustalenie prawidłowości roszczenia dochodzonego pozwem w punktu widzenia postanowień umowy pożyczki i przepisów prawa.

Strona pozwana negowała roszczenie powoda w całości, wnosząc o jego oddalenie, co obligowało sąd do oceny prawidłowości ustalenia kwoty należnej do spłaty przez pozwanego. Pozwany nie zakwestionował faktu wypowiedzenia umowy pożyczki i postawienia w stan wymagalności całej kwoty wskazanej w umowie, w szczególności nie negował faktu, że nie dokonał spłaty trzech pierwszych rat pożyczki, tj. raty czerwcowej, lipcowej i sierpniowej 2014r. Brak płatności tych trzech rat był przyczyną wypowiedzenia umowy pożyczki, po uprzednim pisemnym wezwaniu pozwanego do zapłaty zaległych należności, zatem uznać należy, że wypowiedzenie umowy zostało dokonane prawidłowo i że wywołało skutek prawny w postaci postawienia w stan wymagalności całej kwoty pożyczki oraz należności ubocznych wynikających z zawarcia umowy.

Powód dochodził kwoty 48.228,25 zł, na którą składa się: kwota 15.000 zł jako zaległa część kapitału, 33.065,79 zł jako należności uboczne w postaci odsetek od kapitału, odsetek karnych z tytułu zwłoki w zapłacie poszczególnych rat, opłaty operacyjnej za usługę pożyczkodawcy w postaci czynności związanych z obsługą umowy pożyczki, której wysokość jest uzależniona od okresu jej trwania i wynika z ustaleń umownych, opisanych w Tabeli Opłat i Prowizji stanowiącej integralną część umowy pożyczki, kwota 162,46 zł tytułem płaty za monity kierowane do strony pozwanej. Istotne jest jednak to, że co do pozycji drugiej ww. zestawienia kwot powód ograniczył się do podania całkowitej kwoty 33.065,79 zł z ww. należności, bez rozbicia tej kwoty na poszczególne części odpowiadające: odsetkom kapitałowemu, odsetkom karnym, opłacie operacyjnej. Suma kosztów pożyczki wskazana w umowie pożyczki z dnia 13 maja 2014r. wynosi 35.409,84 zł ((...),48 + 31.956,36) i z oczywistych względów nie obejmuje ona pozycji odsetek karnych. Już z tego zestawienia wynika, że kwoty te nie są tożsame, a zatem nie sposób ustalić, co składa się na kwotę 33.065,79 zł dochodzoną pozwem, to zaś uniemożliwia sądowi weryfikację roszczenia w tym zakresie pod kątem zgodności z postanowieniami samej umowy i z przepisami prawa. Powód nie wyjaśnił bowiem, czy naliczył odsetki karne za niewywiązanie się przez J. L. z obowiązku terminowej zapłaty, a jeśli tak, w jaki sposób i jaką część z kwoty 33.065,79

zł stanowi wartość odsetek karnych. Podobnie brak możliwości weryfikacji prawidłowości ustalenia roszczenia z tytułu tzw. opłaty operacyjnej, przewidzianej w §4 ust.2 umowy pożyczki opiewającej na kwotę 31.956,36 zł. W §4 ust.2 umowy wskazano, że ta opłata operacyjna jest naliczana za cały okres obowiązywania umowy, jednakże nie sposób stwierdzić, czy kwota wskazana w pozwie 33.065,79 zł obejmuje całą kwotę opłaty operacyjnej 31.956,36 zł, czy też jakąś jej część. Nie wykazano także w procesie, czy opłata ta miała być przez pożyczkobiorcę spłacona w całości czy też w zależności od okresu trwania umowy. W samej umowie odwołano się do postanowień Regulaminu pożyczek SMS Kredyt, jednakże dowodu z dokumentu w postaci stosownego regulaminu nie złożono w sądzie. Sąd nie mógł zatem ustalić charakteru przewidzianej w umowie opłaty operacyjnej i czy było zasadne uwzględnienie całej tej opłaty w ramach dochodzonego obecnie roszczenia, to zaś prowadzi do niemożności przeprowadzenia przez sąd analizy wysokości tej należności pod kątem zarzutu strony pozwanej co do prowadzenia przez poprzednika powoda działalności lichwiarskiej. Skoro sąd nie był w stanie ustalić, jaką kwotę z łącznej kwoty dochodzonej pozwem stanowi opłata operacyjna (która w samej umowie przekracza dwukrotność wartości udzielonej pożyczki), nie mógł także ustalić, że kwota roszczenia dochodzonego pozwem stanowi naruszenie zakazu lichwy i z tego punktu widzenia należy ją traktować jako sprzeczną z zasadami współżycia społecznego. Zarzut takiej sprzeczności podniósł pozwany w uzupełnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, co obligowało sąd do weryfikacji tej kwestii, zaś ciężar dowodu w zakresie wykazania poszczególnych składników kwoty objętej pozwem niewątpliwie obciążał stronę powodową zgodnie z art.6 k.c. Tymczasem żaden z przedstawionych przez powoda dowodów nie wskazuje, jakie kwoty zostały przyjęte jako należność wynikająca z umowy pożyczki w zakresie należności ubocznych poza wartością udzielonej pożyczki zarówno na dzień rozwiązania umowy, jak i na dzień wniesienia pozwu. Z umowy pożyczki wynika, że pozwany miał rozpocząć spłacanie pożyczki od dnia 13 czerwca 2014r. W wezwaniu do zapłaty z dnia 5 sierpnia 2014r. jest mowa o braku płatności dwóch rat (czerwcowej i licowej, gdyż termin płatności raty sierpniowej jeszcze wtedy nie nadszedł), następnie zaś w wypowiedzeniu umowy wskazano, że pozwany nie dokonał płatności trzech rat, a zatem również tej z sierpnia 2014r. co świadczy o tym, że pozwany nie zapłacił żadnej kwoty z tytułu umowy pożyczki z dnia 13 maja 2014r. Strona pozwana nie powołała się na okoliczność przeciwną, uznając za bezsporny fakt niezapłacenia tych rat. Tym samym istniała podstawa do ustalenia, że pozwany po wypowiedzeniu umowy pożyczki jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 15.000 zł stanowiącej wartość udzielonej i wypłaconej pożyczki i w tym zakresie roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie. W pozostałej natomiast części podlegało oddaleniu, z powodu zaniechania wskazania poszczególnych składników kwoty 33.065,79 zł, co uniemożliwiło weryfikację prawidłowości wyliczenia tej kwoty.

Zdaniem sądu nie zasługiwało na uwzględnienie także roszczenie w zakresie zapłaty kwoty 162,46 zł z tytułu opłaty za monity kierowane do pozwanego. W §6 ust.7 umowy przewidziano możliwość podjęcia przez pożyczkobiorcę działań windykacyjnych poprzez wysłanie pisemnych monitów, za które pożyczkobiorca miał pobierać opłaty w kwocie 15,20 zł za każdy monit. Pozwem dochodzona jest z tego tytułu kwota 162,46 zł, przy czym nie wskazano, ile było monitów, kiedy i w jaki sposób były dokonywane, co uniemożliwia sądowi weryfikację poprawności kwoty dochodzonej pozwem z tego tytułu. W samej umowie pożyczki nie przewidziano innej opłaty za monit niż 15,20 zł za 1 monit, nie złożono regulaminu udzielania pożyczek pomimo tego, że stanowi on integralną część umowy, z którego być może wynikają kwestie dodatkowe dotyczące opłat za monity. Już z zestawienia kwoty 162,46 zł i opłaty za jednostkowy monit (15,20 zł) wynika, że kwota dochodzona pozwem z tego tytułu nie jest wielokrotnością opłaty pojedynczego monitu, zatem podlegało wyjaśnieniu w toku procesu co składa się na dochodzoną kwotę, zaś powód zaniechał sprecyzowania tej okoliczności. W tej sytuacji należało uznać za niezasadne także żądanie pozwu i w tej części.

Mając powyższe na uwadze sąd uznał, że zasadne jest roszczenie objęte pozwem jedynie w zakresie kwoty udzielonej pożyczki, tj. 15.000 zł i taką kwotę zasądził od pozwanego na rzecz powoda. W pozostałym zakresie pozew podlegał oddaleniu z przyczyn wskazanych powyżej (pkt II wyroku).

O odsetkach orzeczono na podstawie art.481 kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wiarygodność jest

oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może nadto żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych. Powód dochodził odsetek ustawowych od należności głównej od dnia 17 stycznia 2015r., tj. od dnia następnego po wniesieniu pozwu do sądu. Żądanie w tym zakresie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem termin płatności zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki po jej wypowiedzeniu we wrześniu 2015r. przypadał na datę wcześniejszą niż wniesienie pozwu do sądu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.100 kpc. Powód poniósł koszty procesu w wysokości 3027,54 zł, na które składa się: opłata od pozwu w wysokości 603 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego w kwocie 2400 zł ustalone na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz.1349) oraz kwota 7,54 zł z tytułu prowizji e-C.. Pozwany poniósł koszty procesu w kwocie 2.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zawodowego (nie złożono dowodu uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa). Powód wygrał proces w 31%, zatem należy mu się od pozwanego zwrot kwoty stanowiącej proporcjonalnie wartość wygranej w sprawie, tj. kwota 938,53 zł. Pozwany wygrał proces w 69%, zatem należy mu się od powoda kwota 1656 zł. Po odjęciu kwoty niższej od wyższej wychodzi kwota 717,47 zł ((...) – 938,53 zł). Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 717,47 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III wyroku).

SSR Magdalena Dąbrowska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
 - a. pełnomocnikowi powoda;
 - b. pełnomocnikowi pozwanego;
2. Przedłożyć z apelacją.

G., dnia 22 października 2015r. SSR M. D.